

BOZKURT

*YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN
CİHAN SENİNDİR!*

*TÜRKÇÜ
GENÇLİK
DERGİSİ*

*HAZİRAN 2004
6. SAYI*

BOZKURT

Türkçü Gençlik Dergisi
Haziran 2004

Sahibi

Ozan RUHSATİOĞLU
ozan@turan.tc

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Oğuz KARAHAN
oguz@turan.tc

Yazı Kurulu

İsa Akif YÜMNÜ
İlhan KURTKAN
Ahmet H. HACOĞLU
Adil ERYILMAZ
MURAT TÜRKMENATA

Mali İşler Sorumlusu

H. Ağahan AKIN

Tanıtım Sorumlusu

Adil ERYILMAZ

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileri

www.turan.tc

turan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet üzerinden yayımlanmaktadır. Türkçülerin desteği ile dergimiz büyüyecek ve Turan'ın her köşesine ulaşacaktır.

Kapak Resmi: TÜRK YILDIZLARI GÖSTERİ TAKIMI

3 KIBRIS KONUSU H.Nihal ATSIZ

5 29 MAYIS İsa Akif YÜMNÜ

7 DÜNYA HAKİMİYETİ OYUNU Ozan RUHSATİOĞLU

9 KURTKAYA ELİNİ ÇÖZ! Oğuz KARAHAN

11 TÜRK MÜZİĞİ ve EUROVİSİON H. Bozkurt ŞAHİN

12 ANKARA ve TÜRKMENLER Murat TÜRKMENATA

14 BİR SIR VAR AMA NE? Adil ERYILMAZ

15 TÜRKİYE'DE AZINLIK IRKÇILIĞI Nejdet SANÇAR

17 SÜRGÜNDE YEŞEREN VATAN KIRIM Önder TURANCIOL

18 VETENİM DÜŞMEN DOLU Sevinç MAMMADOVA

20 TÜRK KADINININ YERİ S. Ceylan MAMAT

22 KİTAP TANITIMI MADALYALI MAHKÛM

23 TÜRK YİĞİTLERİ www.turkyigitleri.com

KIBRIS KONUSU

DÜNYA HALATSIZ devletlerin siyasal konulara mecburdur. Bazı

şeyleri saklayıp bazılarını elastiki bir dille ifade ederler. Bundan dolayıdır ki, dünya siyasilerinin Kıbrıs hakkındaki sözlerinden açık sonuç çıkarmak imkansızdır. Fakat hür ülkelerin fertleri böyle kayıtlara bağlı olmadıkları için,biz burada kendi düşüncemizi söylemek istiyoruz.

Kıbrıs konusu, Türkiye ile Yunanistan arasında, ancak silah gücü ile çözümlenecek bir meseledir. “Bağımsız Kıbrıs Devleti” gülünç bir şey olduğu gibi, bunu dışında öne sürülen şekiller de kesin sonuçlu değildir.Çünkü:

1-Kıbrıs,Anadolu’nun tabi bir parçası olan ve kıyılarımıza yakın bulunan,askeri ve siyasi ehemmiyeti çok büyük bir adadır.

2-Uzun süre Türkiye’nin bir parçası olarak kalmıştır.Şu halde,orada tarihi miras haklarımız vardır.

3-Fakat bugün,nüfusunun 5’te 4’ü Rum’dur.

Demek ki, iki tarafın da haklı olduğu yönler vardır. Bir meselede iki taraf da haklı olunca, onun tek çözüm yolu “savaş”tır.

Tarihinde 22 yıldan uzun barış devresi görmemiş bir milletin 52 yıldır savaşmaması ona garip gelmekte, Türk toplumunda görülen bir takım garip hallerin, huzursuzlukların gizli sebebini teşkil etmektedir

20-22 Temmuz’daki 3 günlük savaşın bile milli ruhu şahlandırarak manevi bir huzur sağlaması bundandır. Batılılar, her yeni devletin kuruluşunda bir huzursuzluğun da temelini atmışlardır.Belçika kurulurken yarı nüfusu Flamanlardan alınmış ve bugünkü sosyal rahatsızlık doğmuştur.Bu rahatsızlığın,yarın kanlı gerilla hareketlerine döneceğinden kimsenin şüphesi olmasın.

Afrika zencilerine bağımsızlık verilirken de aynı prensiple hareket olunmuş,bu devletler etnik topluluklara göre değil, coğrafi sınırlara göre ayarlanmıştır.Bu yanlış ilk yemişlerini vermiştir.Yarın,devletler arasında büyük savaşlar olacaktır. İrlanda’nın bağımsızlığı tanınırken adanın kuzeyindeki bir parça,ahalisi Protestan olduğu bahanesiyle İngiltere’ye bağlı bırakılmış,ondan da bugünkü İRA çete savaşları doğmuştur.İngiltere devleti, birkaç bin İrlandalı çeteciyle yıllardır uğraşır, başa çıkamaz ve boyuna kayıplar verip durur. İngiltere, Kıbrıs’ı terk ederken de aynı hatayı (daha doğrusu kastı) yapıp uydurma bir Kıbrıs devleti doğurdu. Netice, 100.000 Türk’ün 400.000 Rum’un hakimiyetine terk edilmesi oldu. Kendisi, aynı ırktan olup aynı adada oturan İrlandalıları mezhep ayrılığı bahanesiyle ikiye ayırdığı halde, ayrı ırk, ayrı dil ve ayrı dinden olan Türklerle Rumları ayırmayı, adanın birliği bozulmasın diye kabullenmedi. Yanlışlar çabuk patlak verir. Kıbrıs Devleti, devlet olmaktan çıkıp anarşi yuvası, eşkıya yatağı haline geldi.

Büyük Yunanistan Davası ardında koşan küçük (her anlamda küçük) Yunan milleti adayı kendisine mal edebilmek için 100.000 Türk'ün tasfiyesi yoluna gitti. Kendi cinayet ve yalan metotlarıyla adayı cehennem haline getirdiler.

Türkiye vaktiyle, bugünkü metanetiyle Kıbrıs'ı isteseydi belki bu durum doğmazdı. Yahut, Kıbrıs'ı almak için milli bir siyaset gütseydi sonuç çoktan alınırdı. Fakat nerede? Türkiye'nin Dışişleri Bakanı olan tarihçi, Türkolog, bilgin Prof. Fuat Köprülü "bizim için Kıbrıs meselesi diye bir konu yoktur" demek gibi, milli-siyasi bir gaflette bulunduktan sonra karşı taraf elbette işi azıtacaktı. Azıttılar. Terör yaptılar. Yüzlerce Türk'ü öldürdüler. Birkaç bininin Kıbrıs' tan kaçmasına sebep oldular.

Biz, yol ve köprü yaptık.

Karşımızdaki düşman yalnızca Yunanlı olsa, elbette şimdiye kadar çoktan çözümlenirdi. Fakat Yunan hayranlığı ile yetişen batılılar onları her seferde korumasını bildi. İlk çıkarma teşebbüsümüze Amerikalılar engel oldu.

Bu sefer, Amerika'nın rolünü İngiltere yapmaktadır. Bütün Kıbrıs'ı alsak bile oradaki İngiliz üslerine dokunmayacağımız muhakkak olduğu halde, Fantom uçakları, komandolar, Gurka taburu ve bir kruvazör getirerek yaptığı hazırlık, hiç şüphe yok ki bize karşıdır. Bize karşıdır ama, artık ihtiyarlanmış olan İngiltere'nin savaş cesareti ve kabiliyeti kalmamıştır. Belki ürkütürüm diye gösteriş yapmaktadır.

İngilizler, sanıldığı gibi usta siyasi ve uzak görüşlü millet değildir. Öyle olsaydı, İkinci Cihan Savaşından sözde muzaffer çıktıkları halde, üstünde güneş batmayan imparatorluklarını kendi elleriyle, üstünde sisten güneş görünmeyen küçük bir ülke haline getirmezlerdi.

Zavallı Gurkalar'ı ne diye getiriyorlar? Kendi askerlerinin hiçbir işe yaramayacağını bildikleri için... İkinci Cihan Savaşında, Tobruk'ta 10.000 İngiliz'in tüfek patlatmadan Almanlara, Singapur'daki 60.000 İngiliz'in, yine tüfek patlatmadan Japonlara teslim olduğunu unutmadıkları için... Güvendikleri tek şey, hava ve deniz üstünlükleri, Yunanlılarla birlikte bize karşı sağlayacakları sayı üstünlüğüdür.

İngilizler, Yunanlılarla birleşerek bize karşı çarpışmak cesaretini gösterirlerse ne olur? Sınırdış olmadığımız için İngilizlere bir şey yapamayız. O zaman, bunun ceremesini Yunanistan ve Yunanistan'ın yardımına gelecek İngiliz birlikleri çeker.

Batı Trakya'dan yürüyecek Türk ordusu karşısında kırılacak yeni maraton rekorlarını da o zaman tarih tespit eder...

ÖTÜKEN SAYI:9 15 AĞUSTOS 1974

29 MAYIS

Yeryüzünde öyle şehirler vardır ki, barındığı medeniyetle her yanı ile özdeşleşmiştir, adeta o medeniyet için hayraklaşmıştır. Yeryüzünde öyle şehirler vardır ki, tarih o şehri en ulaşılamaz makamlara yerleştirmiştir, hem de bu öyle kalıcı bir yerleşme olmuştur ki, üzerinden asırlar geçse bile o şehir, hafızasında sakladığı her anıyı, bir ânı bile kaybolmaksızın yaşatır, yaşamasına lâayık insanlarına. Yeryüzünde öyle şehirler vardır ki sonsuza dek sadık kalınması gereken en derin anlamları içerir manevi dünyasında, yüksek bir amaç uğruna kendisi için vazgeçilen her değeri, vazgeçenlerin nesillerine armağan eder. Yeryüzünde öyle şehirler vardır ki, günümüzde betonla, dumanla ve en acısı ahlâksızlıkla imtihan olunsa bile, inançla nefes alır. Her toprak zerresi ile yaşar, diridir. Kendisine ulaşmak ya da onu korumak için yokluğa koşanların gözle görünmeyen varlıkları ile diriliği pekişir bu şehirlerin.

Dünyada sayılsa bir elin parmakların geçmeyecek bu kült şehirlerden bir tanesidir yedi tepeli mağrur İstanbul’umuz. Kutsal Roma’nın ondan önce eski Yunan’ın cazibe merkezi olan, sathında medeniyetlerin ve dinlerin kimileyin çatıştığı kimileyin uzlaştığı bu ululanmış şehir 551 yıldır Türk-İslâm medeniyeti ile yoğruluyor.

Hanlar hanı Fatih Han, bıyıklarının belki birkaç sene önce belki de yeni terlemeye başladığı bir çağında, Ordu-yu Hümayûn’u bizzat komuta ederek fethetmişti bu şehri. Bizans’ın son imparatoru Konsantinos Dragazes yapılabilecek her şeyi yaptığı halde, surlarına akın eden zafere inanmış ve ölüm tasasını beyinlerinden uzaklaştırmış Türk ordusunun ve Türk komutanın karşısında tutunamamıştı. Kutsal Asitane Türklerden önce de çok sayıda kuşatma görmüştü, Makedonyalı komutan Filip de denemişti kalın duvarları geçmeyi, İran hükümdarı Keyhüsrev de... Kısacası şehir kurulduğu günden bu yana sonuncusunda mağlup olduğu 29 kuşatma yaşamıştı. 29 Mayıs 1453’te yani 29. kuşatmada düşmesi gereken ellere düştü İstanbul. 13.yy başlarında Lâtin barbarlığının pençesinde 55 sene kıvranan şehir, korkuyla bekliyordu genç Fatih’ini.

Fakat ahâli dedelerinden duyduklarını kendilerine anlatmış dedelerinin tecrübeleriyle Osmanlı sarığının Lâtin şapkasından daha merhametli olduğunu da biliyordu. Kaldı ki cana, mala, ırza dokunulmamış, şehir yağmalanmamıştı. Türk’ün töresinde zaptettiği yerleri yıkmak, yok etmek yoktu ne de olsa... Sonradan camilerle, medreselerle, külliyelerle, saraylarla süslenecek boğazın incisinin ruhuna hakaret edilemezdi. İstanbul’un bu kuşatmadan sadece duvarları incinmişti, ruhu değil.

Aradan 551 sene geçti İstanbul 30. kuşatmayı yaşıyor ve korkarım ki bu sefer İstanbul’un duvarları değil ruhu inciniyor. Duvardan farkı kalmamış milyonların yaşadığı bu şehrin artık incinecek duvarı kalmadı. İstanbul yedi tepesinin üzerinde alınan her solukta sonsuzluğu yad ederken, bağırsaklarından yıllar belki de asırlar önce atması gereken patrikhanenin kara gölgesinden tedirgin bekliyor. Ayasofya’yı bir fetih mabedi olarak bağrına basmış bu şehir Ekümenik ortodoks din devletinin baş şehri olamayacak kadar Türk olsa bile yazık ki ne kültürel ne de tarihi açıdan bir parçası olmamamız hatta bekâmımız için olabildiğince uzağında durmamız gereken bir çok uluslu kapitalist-hıristiyan konsorsiyumunun başına buyruk ve bir türlü sonu gelmeyen haddi aşan istekleri zorluyor İstanbul’u ve şerefli atalarına lâayık sakinlerini. Atlantik ötesinden sesler duyuyor İstanbul, “Ruhban okulunu açın” diye, aldırmasa bile derinden merak ediyor “Kilometrelerce öteden gelen bu ses acaba 1971 yılında bir Türk üniversitesinin ilahiyat fakültesine bağlanmaktansa kendi kendini lağv eden bir kurumla neden bu kadar ilgili” diye. Bakmayın merakına siz, cevabı da biliyor aslında... Atlantik ötesinden gelen ses de kendisini 1453’te feth olunan şehrin medeniyet mirasında tanımlıyor. Mezhepler, inanışlar ve devletler farklı da olsa bu en güçlü oldukları zamanda, din ortak paydasında kesişen, ABD ve AB adlarında birleşen medeniyetler uzlaşması, atıl durumda kalmak istemiyor. Bir tanesini minareyi çalıyor, diğeri kılıfını. Danışıklı dövüşerek Ankara’yı hattâ dünyayı kandırsalar bile İstanbul’u kandıramıyorlar.

Çünkü yaşlı İstanbul fazlasıyla tecrübeli, yaşından olsa gerek uzaktan düşmanı çok iyi seçemese bile, yanına fazla yaklaştırmıyor, içinde gönül rızası ile barındırmıyor. Kutlu bir amaç uğruna fethedilen bu şehrin hristiyan dünyası açısından ihtiva ettiği önem biliyoruz ki çok büyük. Ancak büyük bir uğraş sonucunda bir şekilde elimize geçen ve asırlardır Türk medeniyetinin sınırlarında soluk alan bu canlı şehri hiçbir surette geri vermeyeceğiz. Çağdaş Avrupa'nın sanat, edebiyat, felsefe ve bilim alanında öncüsü olmuş Helenler ya da o medeniyetten gelen farklı bir ulus bir daha bu şehre bayrağını asamayacak.

İstanbul'u geri fethetme çalışmalarına Ankara'dan destek veren başlarında ata binmeyi bilmeyen bir adamın bulunduğu bir grup kendine Müslüman politikacı şunu iyice bellesin ki, Türk soyundan olan yüzde 1'in bastıramayacağı, susturamayacağı kalabalık yoktur. İstanbul Türk kültür ve medeniyetinin mihenk taşı olarak sonsuza kadar Türk hilâlinin gölgesi altında nefes alacaktır. Afyonladığınız Türkleri uyur gezerlikten kurtarmak zor olsa da görevimizdir.

Türk'ü Türk yapan bütün nitelikler ve güzellikler üzerine yemin olsun ki, Türk milleti bir gün ayırtım gücüne sahip olacaktır. İyi kötuden, sahte gerçekten, sap samandan, cesur korkaktan ayrışacak ve bıçak kemiğe denk geldiğinde kuyruğunu kıstıranlar, çuvalı sineye çekenler, canından korkanlar teker teker anlaşılacaktır. Biz bize yapılan hiçbir iyiliği de, hiçbir kötülüğü de unutmuyoruz. İntikamı zeytinyağlı gibi soğutarak yemek boynumuza borçtur. Hakk'ı bâtılı bilmeyen, gereğinden fazla batılı, yerin dibine batıcı, çağdaş ve özgün olmak yolunda kurulmuş cumhuriyetin her kurumuna ihanet ve hakaret eden yüzsüzlerin iktidarında nefes almaya çalışan İstanbul'a son kalıntımıza kadar sahip çıkacağız. Ey Türk fethine ve şehrine sahip çık! 29 Mayıs 1453'ü, Fatih'i ve büyük ordusunu unutma! Ey Rum'un ve Avrupa'nın kucağına çadır kurmuş çok yüzlüler, ey papazın patriğin elini ayağını öpen hoca efendiler(!) Ey kendilerine ve öz geleceklerine güvenlerini yitirmiş ezik 2. cumhuriyetçiler, Ey değerlerini borsaya, faize dövize satmış bukalemun libareller. Ey siyaseti ekonomi yönetiyor biz ne yapalım diyen ver kurtulcu kendine Müslümanlar!!

Tanrı'dan ve Tanrı'nın Türkleri'nden Korkun!

Fetih Marşı

Yelkenler biçilecek, yelkenler dikilecek;
Dağlardan çektilen, kalyonlar çekilecek;
Kerpetenlerle surun dişleri sökülecek

Yürü, hala ne diye oyunda oynaştasın ?
Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştasın !

Sen de geçebilirsin yardan, anadan, serden...
Senin de destanını okuyalım ezberden...
Haberin yok gibidir taşıdığın değerden...

El de sensin, dil de sen, gönüldesin baştasın...
Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştasın.!

Yüzüne çarpmak gerek zamanenin fendini...
Göster : Kabaran sular nasıl yıkar bendini ?
Küçük görme, hor görme, delikanlım kendini

Şu kırık abideyi yükseltecek taştasın;
Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştasın.!

Bu kitaplar Fatih'tir, Selimdir, Süleyman'dır.
Şu mihrap Sinanüddin, şu minare Sinandır.
Haydi artık uyuyan destanını uyandır.!

Bilmem, neden gündelik işlerle telaştasın
Kızım, sen de Fatihler doğuracak yaştasın !

Delikanlım, işaret aldığın gün atandan
Yürüyeceksin... Millet yürüyecek arkandan !
Sana selam getirdim Ulubatlı Hasandan

Sen ki burçlara bayrak olacak kumaştasın;
Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştasın.!

Bırak, bozuk saatler yalan yanlış işlesin !
Çelebiler çekilip haremelerde kışlasın!
Yürü aslanım, fetih hazırlığı başlasın...

Yürü, hala ne diye kendinle savaştasın ?
Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştasın.!

Arif Nihat Asya

Son zamanlarda hepimizin ortak şikayeti bu

DÜNYA HAKİMİYETİ OYUNU

devletin asli varlığı olan bizzat Türkler'in tepkisizliği. Bu tepkisizlik bir yılgınlık yada yorgunluktan ileri gelen refleks kaybından ziyade "Türkiye'nin her tarafında yürütülenmeyecek kadar önemli bir ülkedir" sözleriyle açığa vurulan ihanet tezgahının sosyal mühendislerinin yıllardır yaptıkları titiz çalışmanın neticesidir.

Evet , yağının saat gibi işleyen sosyal mühendislik uzmanları toplumun her kesimine ve yaş grubuna yönelik çalışmalar yapmaktalar.

1) Her biri sosyal mühendislerin bir aracı (silahı ?) olan oyunlar , çizgi filmler ve "yuva" adı altında faaliyet gösteren ve bale, Türk'e ait olmayan her türlü halk oyunu ve İngilizce piyeslerle temiz Türk çocuklarının afyonlandığı okul öncesi eğitim kurumları ilköğretim ve liseler aracılığı ile yürütülen çalışmalar.

2) Ev kadınları (anneler) başta olmak üzere orta okul lise seviyesinde eğitim almış orta gelirli kısaca orta direk olarak tabir edilen kesim üzerinde özellikle televizyon aracılığı ile gerçekleştirilen sosyal mühendislik çalışmaları.

3) Kara propaganda içerikli süreli ,süresiz ve internet yayınları aracılığı ile aydın kesim üzerinde gerçekleştirilen sosyal mühendislik çalışmaları...

Diğer konular bir çok defa dile getirildiği için biz bu yazımızda birinci maddenin bir kısmı ve üçüncü madde üzerinde yoğunlaşacağız. Bozkurt ekibi olarak planlı toplantılarımızın yanı sıra en az haftada bir kez olmak üzere bir araya gelir kimi zaman Türk sanat müziği eşliğinde çayımızı yudumlayarak sohbet ettiğimiz Süleymaniye Lalezar çay bahçesinin o huzur veren tarihi ortamında saatlerimizi geçirir, kimi zaman boğazda güzel bir yemek eşliğinde kafamızı dağıtır kimi zamanda ekipten kimin evi o gün müsaitse onda toplanırız.

Gene böyle bir günde bizim evde toplanmak üzere kararmıştık. Misafir ağırlamak için eve ufak tefek bir şeyler almaya gittiğimiz alışveriş merkezinde "Risk" adlı bir oyun gözüme çarptı. Kutunun üzerinde yazan "**Gizli Hedef- Dünya Hakimiyeti Oyunu**" ibaresi dikkatimi hemen cezp etti ve günü hoş bir şekilde geçireceğimize inanarak oyunu alarak eve geldim.

Her biri Turan ordularının komutanı olduğunu iddia eden 6 kişinin ve taraftarlarının dünyanın hakimi olacağız diye hırs yapıp oyunun başından altı saat boyunca kalkmadan kendilerini nasıl harap ettiklerini uzun uzun anlatmayacağım sizlere. Hasbro Int. Inc adlı şirket tarafından hazırlanan oyunu açtığınızda karşınıza koskoca bir dünya haritası çıkıyor.

Haritada ününü güzellerine (?) borçlu olan Ukrayna yada futbolu ve senede bir defa düzenlediği festivali dışında pek gündem işgal etmeyen Brezilya gibi ülkeler yerli yerinde dururken Türkiye yerine içine topraklarımızı da alan bir büyük Ortadoğu devleti yer alıyor. Kuzey Buz Denizi'ndeki adı sanı duyulmamış buz kütlelerine yer verilirken Kıbrıs'a Hasbro Int. Inc adlı şirket tarafından hazırlanan haritada yer verilmiyor. "On yaş ve üzerine tavsiye edilen bu oyun acaba oyunu oynayanların kafasına çakılmak istenen yeni dünya düzeninin bir alıştırması mıdır? diye sormaktan kendini alamıyor insan. Oyun deyip geçmeyin "Oyun", yer yüzündeki tüm canlıların en etkili öğrenme yoludur. Kişiyi kazandırılması istenen bütün bilgi-beceri-tutum ve davranışlar, bütün canlıların kısa süre içinde yaşam yetilerini

edimmesinde en önemli genetik araç olan "oyun" aracılığıyla verilir.

Öğretmen, öğretilecek olanları en uygun "projeler" içine yerleştirip, onları "öğrenme isteği uyandıracak" "oyun"lar içine yerleştiren kişidir. Birey dünyaya geldiği andan itibaren çevresinde gördüğü her şeyi inceler, kavramaya çalışır. Zamanla çevresinde gördüğü pek çok şeyi yansıtmaya başlar.

Kendince oyunlar kurarak oluşturduğu gurupla rol dağılımına girer. Örneğin ailedeki bireyleri taklitle ya da gördüğü bir olayı izlediği filmdeki veya tiyatrodaki karakterleri hayal gücünü kullanarak kendi kafasında geliştirerek arkadaşlarıyla oynar. Bu oynanan oyunlar çocuk farkında olmadan bazı psiko-motor davranışları kazanır. Görerek ve yaşayarak öğrenme esastır. Tiyatro, sinema ve çizgi film gibi görsel etkenlerle bu daha da geliştirilmiş olur.

Kısacası yağı artık Cengiz Aytmatov'un romanındaki gibi kişileri mankurtlaştırmak için sıfır numara tıraş edilmiş bir kafaya ıslak deri ile kaplayıp derinin sertleşmesi neticesi bireyin delirmesine yol açan tepki çekecek vahşi yöntemler kullanmıyor. Artık oyunuyla, sinemasıyla, müziğiyle, yemeğiyle ve psikolojik harp yöntemleri ile işini görüyor. Değişmeyen sonuç aynı birey bilerek yada bilmeyerek Aytmatov'un romanındaki gibi öz annesini yani vatanını gözünü kırpmadan vuruyor.

Cümle azınlığın sanki bu milletin asli unsuruymuş gibi arzı endam ettiği televizyon programları , beyin yıkamak üzere tasarlanmış oyunlar , daima yağının tezini topluma benimsetmeye çalışan programlar yetmezmiş gibi toplumun eğitilmiş kesiminin de kafasını karıştırmaya yönelik "kara propaganda" içerikli yayınlar almış başını gitmiştir.

Güncel bir örnek vermek gerekirse ,Yalçın Küçük ve Ilgaz Zorlu'dan sonra Soner Yalçın tarafından yazılan Sabetayistler hakkındaki "Efendi" adlı kitap bize göre bu kara propagandanın en güzel örneklerindendir. Soner Yalçın, Osmanlı'da Sabetayıcılara "efendi" denirdi buyuruyor ve Türk devrimini gerçekleştiren bir çok kişiyi de kitabında sabetaycı ilan ederek adeta "siz Türkler hiç bir şey yapmadınız , bu devleti de kurup elinize biz verdik " imajını okurların kafasında çizirken kitabıyla ilgili yapılan bir röportajda

Atatürk 'de Sabetaycı mıydı ?" içerikli bir soruya "Onu da başkaları araştırсын" gibisinden bir cevap vererek " kafalarda bir soru işareti oluşturmaya çalışmaktadır. Yüzlerce ailenin şeceresini araştırarak kalınca bir kitap yazmayı başaran Soner Yalçın'dan Atatürk'ün şeceresi hakkında bilgi sahibi olmaması sizce de garip değil mi ?

Sultan Murat Hüdavengidar zamanında başlamak üzere Rumeli'yi ve Balkanlar'ı Türkleştirmek için safkan Türk ailelerinden oluşan özel güçlerin buralara gönderildikleri bilinmektedir.

Bu göçlerin büyük bölümü Yörük Türkmen boylarından gönderilen aileler teşkil etmektedir. Bu boylar **Tanrıdağı ve Karagöz** Yörüklerinden olup, Konya yöresine yerleşmiş bulunan isimleri, teker teker yazılı bulunmaktadır. 950 tarih ve 82 numaralı I yazıcı defteri ile 1051 tarih ve 469 numaralı il yazıcı defterinde Anadolu'dan Rumeli'ye geçen Türk boy ve ailelerinin isimleri açıkça yazılı bulunmaktadır.

Atatürk'ün dedeleri; Anadolu'dan Rumeli'ye gidip, Yunanistan'da Manastır Vilayeti'nin derebeyi Bala sancağına bağlı bulunan Kocacık Nahiyesine yerleşen ailelerdendi..Kocacık Nahiyesinin tamamen Türk'tür. Atatürk Kocacık Nahiyesine yerleşen ailelerden olan Hafız Ahmet Efendi'nin torunudur.

Fetihnamelerde, buralardaki Konya Türklerine hudut gazileri ünvanı verildiği yazılmaktadır. Bu Türklere miri, Yörülen Türkmenlerden denilmekteydi. Ulu Önder Atatürk özbe öz Türk olup, Konya yörelerinden gitme çok asil bir ailenin evladıdır.

Atatürk'ün Annesi Zübeyde Hanım'ın anasının adı Ayşe, Babasının ki de Fatih Sultan Mehmet'in Konya Karaman Bölgesinden Rumeli'ye göndererek iskan ettirdiği Yörük ailesinden gelen Sofizade Feyzullah Efendi olduğu bilinmektedir.

Osmanlı'da "efendi" şehzadeler ve din adamları, yüksek bürokrat , eğitilmiş çevresinde sözü geçen kişiler ve köle sahipleri için kullanılan bir unvan idi.

Bu oyunlar riskli oyunlardır ...

Tanrı Türk'ü Korusun!

Sizi bilmem ama ben uzun bir süredir uykusuzluk hastalığından muzdaripim. Şu yaşadığımız günler ve içerisinde bulunduğumuz şartlar bu uykusuzluğun başlıca sebepleri oluşturuyor. Yanlış anlaşılmasın beni takâtsiz bırakan uykusuzluk değil, uykusuzluğun yaratmış olduğu direnç

■ **OGUZ KARAHAN**
oguz@turan.tc
 eksikliği, kafa karışıklığı, dikkati toparlayamama ve dahi yanlış kararlar vermek beni zorluyor.

Dostlar merak ediyor sigarayı günde iki hatta üç pakete çıkarmamın kerametini. Zehir solumanın da kerameti olur mu demeyin, meğer oluyormuş. Başınızı yasladığınız yastığın size düşman olması ne demektir? Ahvâlin ateşi sinenizi yakarken uyuyabilmek ise ne büyük bir sefahattir! Uyuyabilmek için her şey hazır, ayak topu karşılaşmalarında dedikleri gibi; zemin müsait. Yastık var, yorgan var, ortopedik yatak var, ses yok, gürültü yok. Ülkücü saz aşığı Sefai'nin dediği gibi; uykular geldi de kovdu mu gözüm? Yastık düşman olmuş, başımı koymamla birlikte bin bir türlü fikir beynime hücum ediyor. Hangisi eğri hangisi doğru bulamıyorum. Bulamadıkça sinirleniyorum, sinirlendikçe kızıyorum, kızdıkça sövüyorum, sövdükçe rahatlıyorum. Sonra sanki rahat batmışçasına ayağa kalkıp lambayı yakıyorum. Masanın üzerinde duran paketin içinde kalan son sigarayı ateşe verip derin bir nefes alıyorum. Duvarda üç kişinin resmi var, dönüp-dönüp onlara bakıyorum. Onlar da bana bakıyor. Birincisi Bozkurt Atatürk. Diyor ki; “ **Türk çocuğu ecdadını tanıdıkça daha büyük işler yapmak için kendinde kuvvet bulacaktır.** ”

İkincisi Atsız Atam. Diyor ki ; “ **Milli şuur uyanık olunca, başıbozuktan kurmay, vatan haininden profesör, hekimden dilci, cahilden müverrih, yabancudan vekil, serseriden ülkücü çıkmaz.** ”

Üçüncüsü Denктаş Beğ. İstiklal Marşı şairinin “Sahipsiz olan memleketin batması haktır, sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır” dizelerine nazire yaparcasına diyor ki; “**Vatan namustur, satılamaz**”

Onlar konuşuyor ben dinliyorum. Sesleri odanın duvarlarında yankılanıyor. Doktorlar buna şizofreni belirtisi deseler de ben bu sesleri duymayı seviyorum. Beynime hücum eden bin bir türlü fikir silinip gidiyor ve geriye sadece o seslerin tınısı kalıyor. Huzur dedikleri acep bu mu ola? Başımı iki elimin arasına alıp sözlerin mânâsını kavramaya çalışıyorum. Bu sözler Kürd Said'in **sözleri** değil, anlamak için Kürdçe-Arapça - Farsça bilmenize gerek yok, Türkçe-Türk usûlü düşünmeniz yeterli olur.

Türk çocuğu ecdadını tanıdıkça... Günümüzde yaşanan onlarca saçma olay aslında hiç olmayabilirdi. Demek ki Türk çocuğu ecdadını yeterince tanımıyor.

Milli şuur uyanık olunca... Günümüzde yaşanan onlarca saçma olay aslında hiç olmayabilirdi. Demek ki bu milletin milli şuru uyanık değil.

Vatan namustur... Günümüzde yaşanan onlarca saçma olay aslında hiç olmayabilirdi. Demek ki bu ülkede namussuzlar Amerikan Express kredi kartına 0 faizli 8 taksitle vatan satmaya başlamışlar.

Eğri ile doğruyu ayırt etmeye başlıyorum. Kafamdaki karmaşa, ruhumdaki buhran azalıyor. Yavaş yavaş dikkatimi toplamaya başlıyorum. Beyin hücrelerimi işgal eden gereksiz fikirlerin bıraktığı tortuyu saf, kirlenmemiş, berraklığını yitirmemiş, Türklüğünü terk etmemiş bir fikir pınarının gözesinden çağlayan suyun yardımıyla zihnimden kazıyarak çıkartıyorum.

Türk çocuğu ecdadını yeterince tanısaydı; başına çuval geçirilebilir miydi? Oldu ya çuval başa geçti, bunu yapanlar ve azmettirenler hayatta kalabilir miydi? Bu ülkede Osmanlı'dan başka ecdad tanımayan bir kısım gençlik var. Aslında temiz Türk çocukları onlar fakat kandırılmış ve belki de kaybedilmiş bir gençlik. Çuvala sinsice sevinen devşirme torunlarından değil akıncı torunlarından bahsediyorum. Siyasal İslam'ın gençlik kolu MGV'lerde yetişenler, Şihbızınlı diyalogperverin peşinden koşanlar, şeyhinden medet umanlar ve daha niceleri...

Kargadan başka kuş,
Hocaefendilerinden başka önder,
Osmanlı'dan başka ecdad
tanımayanlara sormamız gerekiyor :
Çuvala sinsice sevinen devşirme
torunlarının ardından gitmek caiz midir?
Yavuz Selim Han yaptırdığı çeşmenin
kitabesine “ol çeşmeden gavur içsin,
kürde nasib olmasın” yazdırmamış
mıydı? Sen Osmanlı torunusun da
başına çuval geçirilen üsteğmen kimin
torunu? Senin, oylarıyla başa
getirdiklerinin hıyaneti sebebiyle
Barzani'nin insafına terk edilen
Türkmenler kimin torunu? Ecdadını iyi
tanı ve özüne Türklüğüne dön Allah
aşkına...

Milli şuur uyanık olsaydı; Damat Ferit'in
hükümetinden bile daha fazla sayıda yabancıyı
barındıran bir hükümet devlete hükmedebilir
miydi? Ermeniler Karabağ'a postu serebilirler
miydi? Kıbrıs'ta referandum tezgahları kurulabilir
miydi? Bu ülkede İngilizce eğitim yapılabilir
miydi? Uyum paketi adı altında yeni Islahat
Fermanları Türklere dayatılabilir miydi?
Memleketin onlarca yerinde Avrupa Birliği
haberalma merkezleri, apartman dairelerinde
misyoner tesisleri açılabilir miydi? İstanbul'da,
Diyarbakır'da, İçel'de ve başka illerde
Maymunbaşı Apo için doğum günü partileri
düzenlenebilir miydi? Sahi bir de o var, milli şuur
uyanık olsa o kansız ve onun yolundan gidenler
var olabilirler miydi?

**Türk çocuğunun ecdadını iyi tanıdığı, milli
şuurun uyanık olduğu devirlerde bir yiğide bir
hainin borkünü getirmesi söylendiğinde yiğit
gözünü kırpmadan o hainin başını da koparıp
getirirdi. Demek ki işe başlamak için önce
Türk çocuğuna ecdadını tanıtmak, milli şuur
şahlandırmak gerekiyor.**

Önceki yazılarımdan birinde İsmet İnönü'den
bahsederken “**Kürd İsmet**” tabirini kullanmıştım.
“Hepimiz Türküz, lay lay lom” diyen biri e-posta
yolu ile bana ulaşmış İsmet İnönü'nün
faziletlerinden bahsettikten sonra bir de bana
bölücü sıfatını yakıştırmıştı. TBMM Gizli Celse
Zabıtları 1:6, 06.03.1339, 2. cildine göre: “**Ben
Kürdüm. Bu dil ırkımın dili değildir,**

Türklerindir...” sözünü söylediği belli olan **BOZKURT**

birine “Kürd İsmet” demişsem kabahat mi
işlemişim? Türkçüler olarak bizim köprü geçmek
gibi bir niyetimiz hiç olmadı. bu yüzden herkese

Şimdi bu da nereden çıktı diye sormayın, dedik ya
mesele milli şuur meselesi... Bu ülkede Türkler
dışında diğerleri, ırk esasına dayalı milli şuur
iliklerine kadar işlemiş bir şekilde hissetmekte ve
dahası bu amaç uğrunda soluksuzca çalışmaktadır.
İrk esasına dayalı milli şuur bu ülkede yalnızca
Türlere yasaklanmıştır. “ Hepimiz Türküz, lay lay
lom” dan kastettiğim işte budur. Türkiye’de bir tane
yükrekli Cumhuriyet Savcısı yok mu; Kürdçe-
Çerkesçe televizyon yayını ırkçılıktır, suçtur diye
dava açsın.

Yabancılar, Türk olmadıklarının bilinci içerisinde
son sürat ilerlerken Türkler içerisinde bir takım
aklı evveller “*valla onlar da Türk*” propagandasını
Türk milliyetçilerinin bulundukları konferans
salonlarında, Türk milliyetçilerinin okudukları
gazete ve dergilerde yapmayı sürdürüyorlar. “*Valla
siz de Türksünüz*” propagandası soy özlülüler
üzerinde yapılsa devletin âli menfaatleri için
yapıyorlar diyeceğim fakat onu yapan da yok. Artık
kabak tadı verir şekilde “*valla onlar da Türk*” deyip
bir de Türk tarihine yalanlar söyleterek bunun
ispatına yelteniliyorsa -darılacak olanlar darılsın-
ben bu işte ard niyet aramaya başlıyorum çünkü bu
tür faaliyetler düşmanın eline koz vermekten başka
bir işe yaramadı ve yaramayacak. Daha fecisi,
milliyetçi camiada nispeten saygınlıkları bulunan bu
kişiler düşmanın alay konusu haline gelmeye
başladılar.

Buhrandan çıkabilmemiz için tek bir yol var. Eğer
çıkışı sağlayabilirsek düşmanlar, alıcı kuştan kaçan
keklik yavrusu gibi darmadağın olacaklar. Türk
çocuğuna ecdadını çok iyi tanıtacağız ve milli şuur
şahlanışa geçireceğiz. Ondan sonrasını ise hep
beraber gururla seyredeceğiz. Türk yurtlarının her
köşesinde, Kosova'daki Türk mahallesinden
Tarbagatay'ın eteklerindeki yaylağa kadar,
Almanya'daki işçi Türk'ün evinden Saha Elindeki
ilkokula kadar her yerde Türkçülük bayrağının
dalgalanışını, kaderinde zafer olduğundan endişe
etmeyen komutanların yönettiği orduların askeri
yürüyüşlerini izleyeceğiz.

Sabaha karşı, uykusuzluğa yenilen göz kapaklarım
kapanmış. Rüyamda komutanım Yüzbaşı İşbara
Alp'ı gördüm. Bana buyruk veriyordu:

KURTKAYA, ELİNİZ ÇÖZ!

Adı Türkiye Cumhuriyeti olmasına rağmen, bu ülkede Türklükle ilgisi olmayan işler yapıldığı herkes tarafından bilinmektedir. Bu durum karşısında gerçek Türkçüler her zaman acı çekmiş ve Türk yurdunda Türklüğü ön plana çıkarmak için çalışmışlardır. Acı veren olaylardan biri ise Türk Müziğinin bulgulanmasıdır. Türkler her zaman müziğe vakit ayırabilmişlerdir; savaş meydanında askerleri coşturmak için, yanlış gördüğü olayları kopuzla anlatmak için, balasına derdini, yavuklusuna aşkını anlatmak için...yaşamın her anında.

Günümüzde ise bu iş maalesef tersine dönmüştür. Her zaman Türklük düşmanlığı yapanların icadı olan ve adına POPULER KÜLTÜR(!) dedikleri icat işlemeye başlamış ve zayıf gördükleri kültürleri eritmeye başlamıştır. Türk kültürü ile karşılaştığı zaman etkisiz kalacağı muhakkaktı ama Türkiye’de Türk kültürü ne yaşanır ne de öğretilir olmuştu. Bu yüzden kanın da dolaşan kanın farkına varamayan ,o kuvveti sezemeyen gençler bu çarka ayak uydurmuşlardır. Benliklerini yavaş yavaş kaybetmiş ne batılı olabilmiş ne de Türk olduklarını fark edebilmişlerdir.

Bu yazıyı yazmama sebep olan Eurovision’a gelince kimin isteğiyle oluyorsa artık bu yarışma ülkeler arasında oluyor. Bir yarışmaya ülke adına girmek çok büyük yükler getirir insana. Bu yarışmaya Türkiye Cumhuriyeti adına katılacak olanlar elbette ki Türk müziği ile katılmalıydılar. (O yarışmaya neden girdiğimiz ise ayrı bir yazı konusu olabilir.)

Bu yıl yarışmaya Türkiye adına Yunan tanrıçasını kendine ad almış, how how havlayan, şekilsiz ve dahi cibilliyetsiz Athena denen grup katıldı. Yarışma günü bir üniversitede bulunuyordum ve marifet gibi dev ekranda gösterilen yarışmaya bir göz attım. Oda tıklım tıklım dolu idi, yarışma başlamış ve yarışmacılar şarkılarını söylemeye başlamışlardı. Sıra küstah açıklamalarıyla haddini aşan Sırp’a gelince salonda alkış yükselmeye başlamıştı.

Neler oluyor acaba Türkiye’de miyim diye düşünürken işte sıra Yunanistan ‘da...Sahneye çıkan yarışmacılar ayakta alkışlandı. Bizim demeğe dilimin varmadığı ama Türkiye adına yarışan Athena sahneye çıktığı zaman ise ortalık durgunlaştı. Orada bu güzel devleti temsil edenlere bakıp alkış çekmekten başka bir şey yapamıyordum. Orada ancak; esrar çekip alem yapan hippilerin barış amblemi ile dövme şov yapıyordu.

O gün orada; odada bulunan insanların nasıl olup da bu kadar bilinçsiz olabildiklerine aklım ermiyordu. İşte; kendilerini üniversiteli gören bir oda dolusu insanın üzerimde bıraktığı etki böyle bir şeydi. Ama büyük suçlar yüklemeye hakkımız var mı? Elbette onlarda suçlu ama tedbirler alıp o gençleri örfüne ve töresine göre yetiştiremeyen bu ülkedeki bazı kurum ve kişilerin de suçlu olduğu aşikardır.

Türkçüler olarak müziğimizi de içinde barındıran kültürümüze sahip çıkmalı yeni nesillere ve çağdaşlarımıza anlatmalıyız.

Kür Şad ihtilali gecesi tepenin üzerine bağdaş kurup kopuz çalarak düşmanlarını oyalayan Kara Ozan’ı , Anadolu yaylalarında dolaşarak çağlayan Dadaloğlu’nu, Karacaoğlan’ı içinden çıkaran bu millet nasıl oluyor da bugün müziğinden bu kadar uzaklaşabiliyor. Tabii burada milliyetçilerin acı çektiği yıllarda onların sesi olmuş Ozan Arif’i ve İlham Gencer’i ve nicelerini unutmamak gerekir. Ama Türk Müziğini herkese (siyaset üstü bir şekilde bütün Türklere) hitab eder bir hale getirmeliyiz.

Bozlak usûlünün en büyük üstadlarından rahmetli Muharrem Ertaş’ın kasetleri PKK’nın yan kuruluşlarından biri olan Kalan Müzik’in [Hani şu Kardeş Türküler adlı soy özürlülerin yapımcı şirketi] eline terk edilirse Türk kültürü yavaş fakat sistemli bir şekilde kültür mantarı haline getirilecektir. Kürd Mustafa Erdoğan’ın Anadolu Ateşi adlı topluluğu bunun en bariz belirtisidir.

Uzun zamandır bazı konular üzerinde araştırmalarımı sürdürüp bu sayıda sizinle paylaşmak istedim fakat Ankara'nın Türkmenlerle ilgili politikası nedeniyle bu yazı konusunu değiştirmek zorunluluğunu hissettim.

Ankara'nın uyguladığı siyasetin dengesi hesabı sayılmamaktadır, bunun suçlusu k murat@turat.net AKP değildir çünkü zaten bu zevatlar re belli etmiş durumdalar fakat asıl dert Tür arasında adlandırılan (karar mercii !) olarak bünen yapılar, günlük hesapların ve tecrübesizliklerinin kurbanı olmuş durumdalar ve ne yazık ki teslimiyetçi zihniyet siyasi yapılar ile yarışır durumdadırlar (hala psikolojik olarak çuvalları başlarından çıkaramamışlardır).

YAYÇILI OLAYI

Bunun sonucu olarak (kooperatifçiler..!) Kerkük'te şehit edilen Irak Türkmen Cephesi (İTC) üyesi Mustafa Kemal Yayçılı'nın ölümünü bir basit trafik kazası olarak yansıtmışlar fakat ne yazık ki gerçek bunun tam tersiydi. Yayçılı'nın arabası seyir halindeyken ABD askerleri tarafından taranıyor ve şehidin kafasına bir kurşun isabet ederek aynı gün merasimsiz gömülmüştür, olay ABD ve Ankara arasındaki ilişkileri germek için saptırılmış ve Türkmenlere baskı uygulayarak olayı kınamak ve soruşturmayı derinleştirmeyi engellemiştir. Bu utanç tablosunun tek suçlusu kafalarından ABD çuvallarını çıkaramayanlardır.

Türkmenler için Ankara

Türkmenler sorunun çözümü şimdilik Ankara'da olmadığını onlarda farkındalar hatta geçen haftalarda Türkiye'ye gelen Türkmen siyasi mahkumlar derneği başkanının sarf ettiği söz düşündürücüdür; "Biz 30 yıl dikta rejimi hükmü altında ezildik fakat bugün dimdik ayaktaız ne yazık ki bugün Türkiye'deki kardeşlerimiz bizden daha çok yardıma muhtaçtır" ACI AMA GERÇEK.

İşte bunun için Türkmenler nasıl Ankara'nın bu hantal yapısından ve onun etrafa saçtığı hastalıklardan kurtuluruz diye arayış içindeler, çünkü Türkmenler yılarca Türkiye'nin yaptığı hataların cezasını çekmekle geçirmişlerdir, bugün

Ortak fikir

İşte bunun için Türkmenler Ankara'ya git gide soğumakta tabi son günlerde Ankara olmadan da biz ayakta durabiliriz anlayışı ağır basmaktadır, özellikle son günlerde Türkmenlere karşı Ankara'nın destek değil köstek olmaya çalışması, gerek sınır kapılarında Kürtlere tanıdığı avantajlar, gerek TBMM'deki (70-80) kişilik kürt lobisi Türkmenlere ağır darbe vurmaktadır, bu nedenle Türkmenlerin gözünde Ankara bir kurtuluş reçetesinden çok kötü üvey anne muamelesi yapmaktadır. Bu bütün Türkmenler arasında genel bir kanı olarak oluşmuştur.

Çözüm

Türkmen hareketinin en ideal çözüm noktası Kerkük'tür, Kerkük içinden doğacak bir hareket veya İTC'nin ta kendisi Kerkük merkezli hareket edebilirse Türkmenlerin bir çok isteğini yerine getirebilir işte bu noktada Ankara buna izin vermemektedir çünkü son (Elçi Bey ve Denктаş) örnekleriyle karşı karşıya kalmak istememektedir hatta Türk insanının yattığı bu derin uykudan kaldıracak yeni hareketlerden korkmaktadır.

Bekle gör

Fakat her ne kadar Ankara'nın böyle bir yapılanmaya izin vermeyeceğini gösterse de bu karşı koyma mekanizması sınırlı kalacaktır, bir Milli diriliş karşısında en azından (Yurtta Sulh, Cihanda sulh) gibi içi boşaltılmış söylemlerden, (Bekle Gör) gibi diplomasi anlayışından vazgeçmeyecektir.

Dengeler

Türkmenler Ankara'nın dış politika dengelerini gözetirken ve kendi politikalarını hesaplarken değer tarafta (derin kurumlar)'ın bir başka denge anlayışı vardır, her ne kadar bu derin denge anlayışı hep Milli iradeyi yansıtmışsa da son yıllarda bu dengede bozulmuştur, Kerkük'ten gelen haberler durumun vahametini ortaya koymaktadır artık bu derin denge unsurları birbirleriyle çatışır durumdadır, hatta birbirlerini ihbar edecek kadar bir kör dövüş yaşanmaktadır. Bunun sonucunu da ne yazık ki bire bir Türkmenler yaşamaktadır.

Olmayacak duaya Amin demek.....

İşte bu ahval ve şerait içinde Türkmenlerin Ankara'dan medet ummaları ancak "olmayacak duaya amin demek" gibi bir anlayışı ortaya koyar, bu da ne Türkmenlere ne de Ankara'nın işine gelir çünkü Türkmenler bu anlayışla ortadoğu politikasına girdikleri an maça 3-0 yenik başlıyorlar demek bunun da nedeni Türk Milleti değil temsil eden kurumların akıl almaz bir gaflet ve delalet içinde olmalarından kaynaklanmakta, bu anlayışın Anakaraya olan zararı ise tek bir örnekle özetlenebilir Kuzey Kıbrıs örneğidir. Gerçek mana da bir ön karakol özelliğini taşıyan Kerkük Anakaranın uygulamalarıyla Kerkük kalesinin teslimine neden olacaktır ve Anakaraya karşı kullanılacak bir yeni silaha dönüşecektir.

Gerçek çözüm

Gerçek çözüm Milli bir iradenin (idare edeceği değil), destekleyeceği ve Irak'ta en azında eşit olarak muhatap alınmasının sağlanması, bunun arkası kendiliğinden gelecektir, yeter ki teslimiyetçi düzene bağlı kalınmasın.

ATSIZ HOCADAN

Son olarak Atsız Beğ'in (Ötüken dergisi sayı 19, 1965) "Kıbrıs'tan Sonra Kerkük" yazısından;
...zaten yaşamak isteyen millet, güçlü millet, siyasi sınır dışındaki ırktaşlarını unutmayan, unutamayan millettir. Geçmişini hatırlayan millettir. Geçmişini unutmak, soydaşını ve kardeşini hatırlamamak, bilmemek hayvanlara mahsus bir özelliktir.

TANRI TÜRK'Ü KORUSUN!

HÜZÜNLÜ KERKÜK

Seni düşmanlara terk ettik diye
Yıllar yılı kalbim kan ağlar Kerkük
Sorarım Tanrı'ya bu acı niye
İçimi kor gibi hep dağlar Kerkük

Ben burda çaresiz sen orda üzgün
Emin ol bu çile bitecek bir gün
O gün yapacağımız toy dernek düğün
Bu özlem içimde hep çağlar Kerkük

Ayrılık çok zormuş anladım bunu
Gözlerim her sabah arar ufkunu
Bütün dünya iyi bilsin ki şunu
Türk'ündür o kırlar o dağlar Kerkük

Hain felek nasıl ayırdı bizi
Unutmam o şanlı geçmişimizi
Yaşarken bağrında Türklüğün izi
Canlanır gözümde o çağlar Kerkük

Tarihten gelir bu şanı büyük iz
Ayrılmış olsak da bütün gibiyiz
Elbet bir gün yine birleşeceğiz
Kopmaz içimizden o bağlar Kerkük

Fahri ERSAVAŞ

Son yılların hatta son günlerin modası Sabetaycılara da nam-ı diğer dönmelerden- bahseden kitaplar... Ve bu kitapların, yayımlandıkları dönemde en çok ses getiren iki tanesi bu yazımızın konusu olacak. Birincisi 1997 yılında basılan ve İstanbul dönmelerini anlatan “Boğazdaki Aşiret” ; diğeri ise son günlerin gözde ismi, senarist, konsept danışmanı, Teşkilatın İki Silahşörü adlı asparagas kitabın da aralarında bulunduğu bir çok tuzak kitabın yazarı Soner Yalçın’ın “EFENDİ” si.

BİR SIR VAR, AMA NE?

Bu iki kitap, gerek işlediği konular gerekse okuyucuda bıraktıkları tesir açısından ilginç kitaplar listesinde yer alıyor. adil@turk.net.tr Gaz Zorlu’nun “Ben Selanikliyim” adlı itirafnamesi ile başlayan Yahudi Dönmeleri propagandasının devamı niteliğinde olan bu kitaplarda göze çarpan bazı noktalar var.

* Bizler, yani Türkler bu ülkede hiçbir şey yapmamışız. Sanattan siyasete, edebiyattan bürokrasiye ve hariciyeye kadar bu ülkede yapılan her iyi şeyin altında dönmelerin imzası varMIŞ.

* Komünizm karşıtı bir çok kişi aslında aile içi kavga veriyormuş ve bu kavgayı verirken Türkleri kandırıyorlarMIŞ.

* Türkçülüğün büyük isimleri arasında yer alan, Gaspıralı İsmail Beğ, Akçuraoglu Yusuf ve Ağaoğlu Ahmet Beğ de gerçekte birer YahudiyMIŞ.

VESAİRE, VESAİRE, VESAİRE...

Biz bu yazıda, bu kitaplarda geçen tekerlemelerin hepsini tekrarlayacak değiliz. Ancak şunları söyleyebiliriz. Soner Yalçın “Efendi”, kitabında ve daha sonra yaptığı bir röportajında Atatürk’e dönme yaftasını yapıştırmaya çalışıyor ve bunu her ortamda, olur olmaz her yerde dile getiriyor. Şeceresi belli olan Atatürk’ün değil soy kütüğüne bakmak, hayatını inceleyen birisi dahi onda bir dönme çocuğunun psikolojisi bulunmadığını idrak ederdi.

Dönmelerle ilgili az çok bilgi sahibi olan herkes, üç gruba ayrılan dönmelerin birbirlerinden nefret ettiklerini bilirler. Cumhuriyetin ilk döneminde TBMM’de mübadele tartışmaları yapılırken basına yansıyan hararetleli tartışmalar acaba daha sonraki dönemlerde bitti mi? Şu anda elimizdeki bilgilerle bunu bilemiyoruz ancak aklımıza gelen bazı soruları burada sorma ihtiyacı hissediyoruz.

1. 1997 basımlı “Boğazdaki Aşiret” sadece İstanbul dönmelerini, 2004 basımı “Efendi” ise yalnızca İzmir dönmelerini anlatıyor. Soner Yalçın’ın kitabının sonunda kaynak kitaplar listesinde “Boğazdaki Aşiret” kitabı da yer alırken kitabın içerisinde buna dair en ufak bir ithafın yapılmaması, İstanbul kanadından bahsedilmemesi geçmişte dönme taifesi arasında yaşanan İzmir- İstanbul çekişmesinin kitaplara yansması mıdır?
2. İslamcı kardeşlerimizde(?) birden bire ortaya çıkan dönme sevgisi nereden kaynaklanıyor?
3. Son dönemde piyasayı kaplayan bu tip kitaplar Türk milletinin şuurlu altına “Biz hiçbir şey yapmamışız” psikolojisini vermek için tezgahlanmış bir psikolojik harp silahı mıdır?
4. Eğer bu bir psikolojik harp silahı ise buna karşı önlem alması gereken kişi ve makamlar niçin tatlı Oğuz uykusundan uyanmak bilmiyorlar? Yoksa.... Başta da dedik ya, bir sır var, ama ne?

Avrupa-Amerika işbirlikçiliğinin geçer akçe olduğu şu günlerde, eskinin mandacılarına bile rahmet okutacak ölçüde şerefsizleşerek aleni vatan hainliğine soyunanlar var. Onlar, karşılarındaki tek dinamik güç unsuru olan ve Türk milletinin sinir merkezini temsil eden Türkçülerin ve Türk tarihinin önemli şahsiyetlerine Türklüğü layık görmeyerek, karşılarında duran ve Türk bayrağının asılı olduğu son kaleyi de fitne-fücurla yıkmaya gayretindeler. Bu tezgahı bozacak olanlar yine ve yalnızca Türkçüler olacaktır.

Tanrı Türk’ü Korusun!

Bugünkü Türkiye, son Türk imparatorluğunun tasfiyesi ile meydana gelmiş bir devlet olduğundan, nüfusu içinde Türkten gayri unsurlar da vardır. Bu unsurlardan Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı bulunanlar memleketin asıl sahipleriyle aynı haklara maliktirler. Bu günümüzün devlet telakkisinin tabii bir neticesidir. Yalnız, bu ne kadar tabii ise, kendi soyundan olmayan vatandaşlarına böyle eşit haklar veren bir milletin onlardan bir takım karşılıklar beklemesi de o kadar tabiidir. Bunlar arasında, bu vatandaşların devlete, millete ve vatanı, cemiyetin asıl sahipleri kadar bağlı olmaları ve cemiyetin menfaatlerini vatanın asıl sahipleri derecesinde düşünmeleri şüphesiz bir haktır.

■ NEDEN SANÇAR

Bugün Türkiye’de yaşamakta olan ve Türklerle aynı kanuni haklara malik bulunan yabancı soylu vatandaşlar, acaba vatandaşlık vazifelerinin bu en mühimini yapmakta mıdır? Bu sorunun cevabını araştırmak ve hatta vermek lazımdır. Çünkü bu, Türklük için mühim bir meseledir.

Türkiye’deki bu cins vatandaşlar, ayrı bir cemaat teşkil edenler ve etmeyenler diye ikiye ayrılabilirler. Müslüman dininde bulunmayanlar ayrı cemaatleri olanlardır. Dilleri, dinleri, milliyetleri, kültürleri ve her şeyleri bizden ayrı olan ve resmen de ayrı cemaatler halinde yaşayan bu insanların Türkleşmelerini beklemek, hem manasız bir istek, hem de boş bir hayal olur. Bunlardan isteyeceğimiz ve bekleyeceğimiz, nihayet, bu vatana ihanet etmeyen, sadık vatandaşlar olmalarıdır.

Fakat Müslüman olup Türkçe konuşan, Türk harsını benimsemiş görünen, isimleri bizim isimlerimize, adetleri bizim adetlerimize benzeyen, yalnız soyca Türk olmayanların durumları böyle değildir. Bunların bir kısmı asırlardan beri Türklerin içinde yaşamaktadır. Dışarıda müstakil bir vatanları bulunmayanlar için, Türkiye bir vatan olmuştur. Bu vatanda doymakta, bu vatanda zengin olmakta, bu vatanda vatanın asıl sahipleri kadar rahat bir hayat yaşamaktadırlar.

Bu millet de onları kendisinden ayırmak tarafına pek gitmemektedir. Dış görünüşleri itibariyle de Türk’ten pek farkları olmayan bu insanların bu şartlar içinde ve bu durum karşısında Türkleşmelerini istemek ve beklemek, vatanın asıl sahipleri olarak elbette hakkımızdır.

Bu Müslüman vatandaşlar, acaba bu yol üzerinde midirler? İşte bu soruya müspet cevap vermeye imkan yoktur. Zira, imparatorluk zamanında Türklük içinde eriyip gidenler bir tarafa bırakılırsa, bugün miktarları her halde küçümsemeyecek bir sayı teşkil eden bir kitle, Türkiye’de ayrı millî birlikler halinde yaşamakta ve bu durumlarını ısrarla muhafazaya çalışmaktadırlar.

Bu kütlenin Türklükleri sadece nüfus cüzdanındaki kayıtlı dillerinin ucundaki yalancı “Türküm!” sözündedir. İzaha lüzum yoktur ki, Türk olmak için sade kuru bir söz, “Türküm” sözü yetmez. Türk olmanın tek şartı, bir Türk kadar Türk olmaktır. Bu da, Türk’e karşı sevgi duymakla başlar. Bu insanlar eğer Türklük kadrosuna hakikaten girmek istiyorlarsa, önce üzerinde yaşadıkları vatanla arasında hayat sürdükleri millete karşı içten bir sevgi beslemek mecburiyetindedirler. Bu sevgi onları kendi irki-millî hüviyetlerinden ayırır ve Türklük duygusu, Türk kültürü, Türk ruhu ruhlarını sarıp iliklerine kadar işlerse işte o zaman bu insanlar Türklük kadrosunda yer almak hak ve şerefini kazanabilirler. Fakat, Türklük sadece dillerinde olup evlerinde Türkçe’den gayri bir dil konuşan, gönüllerinde Türklük sevgisinden başka bir milliyet sevgisi taşıyan, mefkureleri, davaları başka bir milletin davası ve mefkuresi olan insanlar, günde kırk bin kere Türküm deseler de yine Türk olamaz, Türk sayılamazlar. Türk cemiyetinin kendisinden saymakta yüzyıllardan beri adeta ısrar ettiği bu dindaş vatandaşlar, içimizde Müslüman azınlıklar olarak yaşamaya devam ettikçe, bu durum da elbette ki Türklük için mühim bir mesele olmaktan çıkmaz.

Bu Müslüman vatandaşların, Türkleşmemek hususundaki inatları yetmiyormuş gibi, bir de –çok feci bir vaka olarak- Türklükten gayri milli davalar gütmeleri, açıkçası Türkiye’de bir azınlık ırkçılığı davası peşinden gitmelerinden başka bir şey değildir.

Her dikkatli göz, muhitine bakmak suretiyle, bu azınlık ırkçılığının küçük veya büyük misallerini bulabilir. Türkiye'deki bu azınlık ırkçıları; netice olarak, elbette ki Türklük aleyhine bir fikir, bir harekettir. Ayrı ırki bir dava gütmek suretiyle Türklüğe karşı cephe almak cesaretini gösteren bu insanların, ekmeğini yedikleri vatana karşı düpedüz bir ihanet olan bu hareketlerini, bu azınlık ırkçılarını, Türk olarak müsamaha ile karşılamaya imkan var mıdır?

Tek parti devrinde, azınlık ırkçılığının bir çok misalleri devlet memuriyetlerinde görülmüştür. Uzun yıllardan beri Türkiye 'de yaşadığı ve artık Türkiye'nin kendisine bir vatan olması gerektiği halde bunu gönlüne bir türlü kabul ettirememiş, bir türlü Türkleşmek istememiş aksine ırki varlığına büsbütün sarılmış bu cins vatandaşlardan bazıları, büyük mevkilere geçtikleri zaman, başına geçtikleri devlet kapısını kendi soydaşlarıyla doldurmuşlardır. Bu ne demektir?

Türkiye'deki azınlık ırkçılığının en tipik örneği ise, dönme ırkçılığıdır. Dönmeler, Türk cemiyeti içinde en kuvvetli azınlık ırkçılığı güden bir cemaattir. Bilindiği gibi geleneklerine sıkı sıkıya bağlıdırlar. Türklerle kız alıp vermek istemezler. Türk milliyetçiliği hareketlerine karşı sinsi sinsi, fakat sistemli bir şekilde cephe alanlar arasında dönmeler esaslı bir yer işgal ederler. Bunları vatandaşlık vazifesine davet edecek, dönmelik yapmamalarını ihtar edecek olursanız hemen müthiş bir Yahudi şamatası ve yaygarası ile karşılaşırsınız. Dillerinden ve kalemlerinden hiç eksik olmayan inkılap, cumhuriyet filan gibi beylik bir takım sözlerle milli sesi boğmaya çalışırlar.

Türk ırkçılığı, işte bu azınlık ırkçılarının Türk gövdesinde açmak istedikleri yaralara karşı bir müdafaa silahından başka bir şey değildir. Türk ırkçılığı, vatandaşımız olduğu halde bir türlü Türkleşmeyen, Türklükten ayrı bir ırki hüviyet taşımakta ısrar eden ve bu ırki mefkuresiyle Türk'e düşmanlık eden insanların bu vatan ve bu devlete fenalık edememelerini sağlamak için milleti uyanık bulunmaya çağıran bir fikirdir. Dünyada bir millet için bundan daha tabi bir hak elbette olamaz. Türk ırkçılığına düşmanlık edenlerin büyük kısmının bu azınlık ırkçıları arasında bulunması boş bir tesadüf eseri değildir.

Onlar bu işi şuurlu olarak yapmakta Türk vatanında kendi ırki davalarını yürütebilmek için buna engel olacak silaha, yani Türk'ü uyanık bulunmaya davet eden Türk ırkçılığına, kendilerine taraftar edebildikleri bir takım akılsızlarla birlikte, bile bile saldırmaktadırlar. Bu vatan Türk vatanıdır. Bu vatanın sahibi Türklerdir. Elbette ki bu vatanda sadece Türk fikri, Türk ülküsü, Türk davası hakim olacaktır. Bunlardan başka hiçbir fikir, ülkü ve davanın bu topraklar üzerinde yeri yoktur. Onun için, Türk'ü Moskova'ya köle etmek için çalışan kızıl hayasız bizim için nasıl hain bir varlıksa, Türk'ün ve Türk vatanının nimetleriyle dolup taşıdığı halde Türk'e karşı bir başka milli dava güden azınlık ırkçısı da o derece haindir. Çünkü netice olarak ikisinin gayesi de Türk'ü yıkmaktır. Türk olarak, bu vatanın asıl sahipleri olarak, ne zamandan beri içimizde yaşadıkları halde bir türlü Türkleşmemiş, üstelik de başka ırkların davalarını güden insanları elbette ki hoş karşılayamayız. Başka milletlerin milliyetçilikleri kendi vatanlarında, kendi milletlerinin yükselmesi için ele alındığı zaman en tabi bir hak ve harekettir. Bu hakka karşı saygı beslemek zaruridir. Fakat başka milletlerin ırki-milli davaları bizim memleke-timizde, kendilerine vatandaşlık şerefini verdiğimiz insanlar tarafından bize karşı çevrilen zehirli hançer haline gelirse, artık bunun adı sadece hıyanettir. Bu ihaneti yapmaktan bir türlü vazgeçmeyenleri bu melanetlerinde serbest bırakmak ise sonsuz bir gaflettir. Türkiye'deki azınlık ırkçıları, Moskof kölesi kızılilar gibi Türk'ün sinsi düşmanlarıdır. Komünist nasıl fikrini ve gayesini açıkça belirtmez, melanetini bir takım tüller altında gizlemeye çalışırsa, azınlık da aynı şekilde hareket eder. Fakat, kızıl canavarı yılan gibi gizlendiği yerden bulup çıkarmak ve hüviyetini bütün çıplaklığı ile ortaya koymak nasıl güç bir iş değilse, azınlık ırkçısı hainin suratındaki maskeyi çekip onu asıl çehresiyle milletin önüne çıkarmak da pek güç değildir. Biz Türk düşmanı komünistlerle çarpıştığımız gibi Türk düşmanı azınlık ırkçılarıyla çarpışmayı da milli bir vazife saymaktan geri kalmıyoruz. Bizim için Türk'ün düşmanları bir bütündür. Bu düşmanlara karşı, Türklük vazifemizi sonuna kadar yapmaktan bizi hiçbir kuvvet alıkoyamaz.

İnsanların hayatında bazı acı kesitler vardır. Ne olursa olsun, hayat nasıl devam ederse etsin zihnimize kazıdığımız ve gelecek nesillere miras bırakacağımız, her aklımıza geldiğinde yüreğimizi sızlatan bu acı olayları unutmayı aklımızın ucundan bile geçirmeyiz. Çünkü biliriz ki unutmak tükenmenin gerçek tanımlamasıdır.

18 Mayıs 1944, bütün Kırım'lı soydaşlarımız gibi, her Türk Milliyetçisinin de unutmaması ve unutturulması gereken, Türk Dünyasının en acı günlerinden biridir. Naif, mümkün olmayan ama o günü yaşayanlardan dinlediğimiz vakit akıl denen, bizi bizi yapan gücün bile algulamakta zorluk çektiği 18 Mayıs 1944, Kırım Tatarlarının ve Türk Dünyasının kara bir günü olarak tarihin ibretlik sayfalarında yerini almıştır.

Kırım'ın Karadeniz çevresindeki ülkeler ve özellikle de 500 yıldan bu yana sıcak denizlere inme ve panslavizm politikası güden Rusya için stratejik bir önemi bulunmaktadır. Karadeniz ticaret ağlarının eklem noktasında bulunan Kırım antik çağlardan bugüne pek çok imparatorluğun ve milletin hakimiyet kurmak istediği bir toprak parçası olmuş, nihayetinde yüzyıllarca süren Ulu-Orda (Altın Orda) ve Kırım Hanlığı hakimiyetinden sonra 1783 yılında yarımada Rusların eline geçmiştir.

Seyyah Evliya Çelebi'nin "Kırım Hanlığı Osmanlı İmparatorluğu'nun Sedd-i sedididir" (kudretli, güçlü bir seddidir) cümlesi ile ifade etmiş olduğu, Kırım'ın Türkiye için stratejik değeri tarihte ne ise bugün de aynıdır. SSCB döneminde Türkiye'ye yönelik en önemli haberleşme ve dinleme istasyonlarının, orta menzilli füzelerinin, hava gücünün konuşlandığı, 800 gemilik Karadeniz Filosunun merkezinin bulunduğu Kırım'ın Türkiye için arz ettiği tehlike hafızalarımızdaki tazeliğini henüz kaybetmemiştir.

Yaklaşık 26000 km² lik bir alana sahip olan Kırım'da 20 askeri havaalanının bulunduğunu dikkate alırsak Kırım'ın önemi daha iyi ortaya çıkacaktır.

2.Dünya savaşının sonlarına doğru Stalin denen Gürcü oğlanının, o kanlı diktatörün emriyle dünya yeni bir katliamla tanışacaktı. 18 Mayıs 1944 günü Kırım'a gelen Kızıl Ordu, genç, yaşlı, çoluk, çocuk demeden binlerce Kırım Tatarını katletmiş, evlerini yurtlarını yağmalamış, tecavüz gibi en büyük insanlık suçlarından birini işlemiş ardından da yüz binlerce Kırım Tatarını kendi öz topraklarından uzaklaştırarak bir meçhule doğru sürgün etmiştir. Daha ne olduğunu bile anlamadan kendilerini tren vagonlarında bulan Kırım Tatarları günlerce hafta aylar süren yolculuğa çıkarılmıştı. Hastalığın, açlık ve sefaletin Kırım Tatarlarıyla beraber yolculuk etmesi ve ardından yolda hayatını kaybeden binlerce Kırımlı....

Sürgünden bugüne 60 yıl geçti. Binlerce Kırım Tatarının Vatan Kırım'a dönme mücadelesi ise halen devam ediyor. Türk ırkının yiğit evladı; Kırım'ın sembol ismi Cemiloğlu Mustafa Beğ'in önderliğinde üç yüz bine yakın Kırımlı soydaşımız Kırımı dönüşü gerçekleştirmiştir. Dileğimiz o dur ki, Kırım hasretiyle yanan yüreklerin ızdırabı artık son bulsun. Yazımızı; ömrünün en güzel yıllarını Sibiry'a'daki zulüm kamplarından Kremlin'deki kan içicilere karşı efsanevi direnişi başlatan Mustafa Abdülcemil Kırımoğlu'nun sözleri ile bitiriyoruz. " Hayatımın en güzel on beş yılını çalan Sovyet yöneticilerini Allah'a havale ediyorum. Ben ne bir katil, ne bir cani, ne bir hırsız, ne bir soyguncuydum. Ben, haksız yere vatanlarından sürülen mazlum bir halkın vatanlarına dönmesi için çalışan, onların insan gibi yaşamaları için yazılar yazarak anayasada bulunan dilekçe hakkını kullanan bir insandım. Hiç kimseyi incitmedim, kimseye küfretmedim, vurmadım. Tek suçum insan gibi yaşamak istememdi. Bu yüzden, bütün dünyaya adalet dağıtacağını vaat eden bir sistem tarafından on beş yıl hapislerde, sürgünlerde yaşamaya mahkum edildim. Ben ve benim gibilerin hesabını şu anda Sovyet yöneticilerinden Allah'tan başka kimse sormaz. Bu yüzden onları Allah'a havale ediyorum. Ben yaşadığım bütün acıları halkımın Kırım'a dönmesi ve vatanlarına kavuşmasından dolayı unuttum. Şu anda minnet duyuyum. Vatanıma döndüğüm için de Allah'ı şükrediyorum."

BİZ,
Qorxu bilmeyen,
Hür Azerileriz!
Könlümüzde dalgalanır
Dalgalı bir deniz.
Getdikce alevlenir
ISTIQLAL mücadilemiz!

ALPTEKİN

28 May - Bu tarixi gün cefakeş milletimin eziz ve muqeddes bir günüdür. 86 il önce bu gün böyük atamız M.E.Resulzadə'nin öncülüvi ilə Sərgədə ilk Demokratik Cümhuriyyət quruldu. Bu Cümhuriyyətin qurulması uğrunda ömrünü bu yolda müharibəyə fəda edən insanlar var. M.E.Resulzadə, F.Xoyski, E.M.Topçubaşov, Nesib Bey Yusifbeyli və digər insanların adını çəkmək olar.

Bu Demokratik Cümhuriyyətin ömrü qısa olsa da nəhayət 70 il sonra yenidən böyük, evezedilməz Milli liderimiz EBULFEZ ELÇİBEY'in başçılığı ilə biz o musteqilliyimize, M.E.RESULZADE emaneti olan Demokratik Cümhuriyyətimizə qovushduq. Men bu haqda çox geniş yazmaq istəməzdim. Çün ki, ekseriyyətimiz Elçibey'in davam etdirdiyi mübarizə yolunun yolcuları olmuşuq. Bunları xatırlatmaqda məqsədim var.

Bugün 28 Maydır. Bu günün tariximize yazılmasında böyük və muqqedes eziyyətləri olmuş insanların adı çəkilmir. Diktatör hakimiyyətin qudurmuş və yaltaq memurlarının göstərişi ilə binaların qarşısına, parkların gireceklerine bir sözle şəhərin görkəmli yerlerine, TV-lerin hamısında ekran kuncune Heyder Eliyev'in və İlham Eliyev'in şəkilləri vurulub. Respublikanın böyük və tranzit əhəmiyyəli prospektlərinə H.Eliyev'in adı verilib. Bele bir faktlardan biri daha acınacaqlıdır. Gence'də 28 May adlı prospekti diktatorun ad günü münasibəti ilə deyisdirib H. Eliyev prospekti adlandırdılar. Nizami'nin yurdu olan, Demokratik Cümhuriyyətin ilk sığınacaq yeri olan qədim Gence'də ancaq və ancaq H.Eliyev siyaseti təbliğ olunur.

Tanınmış şəxsiyyətlərin söyledikləri qiymətli fikirləri də sözlərin yerini dəyişdirərək H.Eliyev'in adına yazırlar. Bu Respublikanın hər yerində belədir. Bir yerdə, bir dənə də olsa Milli liderlərimizin adına ne parkımız var, ne də prospektimiz. Axi bu cür olmalı deyil. H. Eliyev'in atası bu millete ne prospekt ne də park saldırıb. Ondan bizi heç ne qalmayıb. Qalsa kisedən başqa heç ne qalmaz. Ona görə də onların adını şəhər hamamlarına versələr daha məqsədə uyğun olar.

Bunları qeyd edərkən daha acınacaqlı faktı nəzərinizə çatdırmaq istəyirəm. İşğal altında olan torpaqlarımızın adını utanmadan şadlıq saraylarına verirlər. Fikirleşirəm o saraylardan gəlir mənbəyi kimi istifadə edənlər, saraylarda el qaldırıb oynayanlar heç gözələrinin önünə mələtimizin o torpaqlarda vəhşiliklərlə üzleşdiklərini, ayaqlar altında olan namusumuzu, qanı yerdə qalmış şəhirlərimizi xatırlayırlar mı? Esla yox. Yox! Heç onlar bunu dərk etmirlər. Çünki bunları dərk etmək üçün onlarda yuxsek vətənpərvərlik olmalıdır. Bu onların şuurunda olmalıdır. Ancaq yoxdur. Bu lanətlərə layıq bir diktatorun anti-milli siyasetinin nəticəsidir. Çünki kitabxanalarımızı, tarixi əhəmiyyət kəsib edən binalarımızı dağıdıb yerində şadlıq sarayı quranların hamısı onun eziz xələfləri, eşabələridir.

Men doluyam, can dolu
Ürəkler hicran dolu
Gülme, ey zalim felek
Vətənim düşmən dolu.

Onlar bunu etməkə mələtimizin, dövlətimizin şəxsiyyətlərini, tarixini, mələtçiliyini, mələtimizə xas namusumuzu və qeyrətimizi, hər şeyimizi elimizdən alaraq unutdurmaga çalışdılar. Ve təessüf ki, ürək yangısıyla qeyd edim ki, onlar buna nail oldular. Onlar bunu zorla etdilər. İnsanların başını başqa şeylərlə qatdılar. İnsanları Rüşvətxorluq, Yoxsulluq, Göçmənlilik həyatına alışdırmaq məhz Eliyev siyasetinin ana xəttini təşkil edirdi. Bu günün faciəsi odur ki, istedadlı Vətən övladları, mələtçiliyimiz və dövlətçiliyimiz uğrunda ölke daxili və ölke xarici düşmənlərimizlə mübarizə aparmaq əzminde olan insanların Azərbaycan'dan didərgin düşüblər.

Men bu bedbin yazılarımla sizin bayram ehval
 ruhiyyenize keder bexs etmek meqsedim yoxdur.
 Ancaq bu günün bizim üçün özel bir gün olmasında
 ehemliyyetli rolü olan insanların haqqı tapdalanır.
 Bu günümüzü bayram etməye haqqımız var mı?
 Kim eker, kim biçer. Bele misalimiz var
 atalarımızdan. Bu milleti rezil hayat terzi yaşamağa
 alışdıran diktator Azərbaycan Demokratik
 Cumhuriyyətinin banisi, Baki Ceyhan'ın memarı
 adlandırıldı. Göresen bu tarixi hadiselerde zehmet
 çekenlerin ruhu bizi bağışlayacaq mı? Bu gün bu
 alçaqların her yaramazlıqlarına dozuruk ve susuruq.
 Axı neden?...

Mübariz, cefakeş, her zaman haqq terefdarı olub
 nahaqlar terefinden ezilen milletim Ayağa qalx.
 Milletimiz, Dövlətçiliyimiz, Namusumuz üçün
 bundan artıq tehlikeli durum ola bilmez. Biz bu
 veziyyetden cıxmalıyıq. Bu günümüze inqilab
 lazımdır.

Mebudumuzdur üç boyalı bayrağı,
 Kebemizdir her bir ovuq toprağı.
 Sevmez bu yer, her xaini, alçağı
 Doğruların vetenidir bu ölke!

E. Munzib

Veten bizi sesleyir.... Ve bizden imdad gözleyir....
 Vetene biz sabahı gətirmeliyik.

TANRI TÜRK'Ü VE TÜRK YURTLARINI
 KORUSUN!

Moskof Ne ki ?

**Mustafa Cemiloğlu'nun şahsında
 vatanlarından sürülmüş tutsak Kırım
 kardeşlerime sevgilerimle.**

Ay dolandı ortaya bugün hüznün var ay'da
 Çorabatur kucaklar sen i bahçe saray'da
 Soğuktan titrer step stepler susuz
 Davası çok uluydu yigidim aç, uykusuz...

Doğmadan yazılmış kaderdoğmuş başlamış
 sürgün
 Akmesid'e çekilir masmavi bayrağın bir gün.
 Bakışın öylesine umut yüklüydü durgun
 Moskofun can evine saplandı süngün...

Türk atsız, pusatsız da ülküsünce büyüktür.
 Hele başlarsa akın seslerimiz çıkar gür.
 Ölse de cihan bize ne verdi ne verecek ?
 Moskof ne ki bu cihan bize rezil görünür...
 Bir kor gibi düştünüz bozkır topraklarına
 Çözülür elbet buzlar ülkü ateşimizde.
 Kin yüklü gönüller de hazırlık var yarına
 Bizden selam iletin bozkır şafaklarına...

Yına soyun bay olur domuz çobanlarına
 Selam olsun yarının ulu hakanlarına
 Kılıçların pasları kanla silinmelidir
 Dünyüyle bugünüyle Moskof bilinmelidir..

Moskof şunu bilsin ki soyun Giray'dır erdir.
 Çorabatur, Giraylar sana imrenmişlerdir.
 Yiğitler bir kez ölür düşman özü sökölür.
 Şehitlerin gözyaşı rahmet olur dökölür.

Nasıl olup da eşsiz dilimizde yer edindiğini bilmediğim ‘her başarılı erkeğin arkasında başarılı bir kadın vardır’ sözü muhtemelen kadını ikinci planda gören Avrupalının icadı bir sözdür. Türk kadınının medeni ve siyasi birçok hakka sahip olduğu dönemlerde Avrupa’da cadı olduğu gerekçesiyle kadınlar öldürülüyor , ibadethanelere dahi alınmıyorlardı. Yani medeniyeti bize örnek gösterilmeye çalışılanlar bizden çok daha geç medenileşmişlerdir(!).

Türk töresinde kadının yeri erkeğin yanı olmuştur. Kurultaylarda söz hakkına sahip , gerektiğinde silaha sarılıp mücadele veren iffet ve namus timsali olan kadınlar , Türk kadınlarıdır. Öyleyse biz bu sözü Türk milleti için özelliği bir söz haline getirmek istersek ‘her başarılı erkeğin yanında başarılı bir kadın vardır’ diye kullanabiliriz.

Günümüzde Türklük üzerine oynanan oyunlardan biri de Türk kadının yeri meselesidir. Milletimize bile bile dayatılan güya modernlik , çağdaşlık adı altındaki estetik bir meta haline getirilen kadın tipi ancak şarlatanlık olabilir. Medyanın yarıçıplak resimlediği; moda budalası, düşünmekten yoksun bırakılmış kadınlar ya da Anadolu kadınının ve tüm ev hanımlarının acınacak halde olduğuna inandırma uğraşındaki ‘kadın programları’ Türk kadınına hakaretten başka bir şey değildir.

Türk’ün kendi töresinden başka hiçbir düzene ihtiyacı yoktur. Ne kapitalizmin doğurduğu zenginliğin tadını çıkaran, burjuva özentisi kadın; ne de komünizmin beklentisini karşılayan proleter kadın modelleri Türk’ün milli değerlerine uygun değildir. Türk kadını varoluş sebebini , bu sistemlerin ortaya atılışlarından yüzyıllar önce kanıtlamıştır. Büyük Türk tarihinde ismi yüreklerimize ve beyinlerimize kazınmış er kişiler gibi devlet yönetmiş, savaşmış, zorluklarda direnmiş yiğit kadınlarımız da vardır.

İşte bu yürekli Türk kadınlarından biri Süyün

Bike’dir. Kazan Hanı Safa Giray 1547’de ölür. BOZKURT

Oğlu Ödemiş Giray iki yaşında olduğundan varisi annesi Süyün Bike olur. Ruslar 13 Şubat 1550’de Kazan’a hücum eder. Süyün Bike de diğer kahramanlardan geri kalmadan savaşır. Fakat şehir düşer ve Kazan Beyleri ile birlikte o da esir alınır. Gemilere bindirildiklerinde halk gözleri yaşlı nehrin kenarında beklemektedir.

Kazan Melikesi var gücüyle bağırır:

-“Kazan..Kaygulu , kanlı şehir!..Başından tacın düştü... Sen şimdi dul kadın gibisin! Sen şimdi efendi değil , kul oldun!..Sen başsız arslan gibisin! Her devlet akıllı Han ile idare edilir , güçlü çeri ile ayakta kalır!.. Bunlar olmayınca, herkes senden Hanlığı alır! Eski günlerini, bayramlarını hatırlayıp, benim gibi ağla artık.. Nerede senin eski Hanlık bayramların? Nerede sendeki çocuklar , beğler , Töreler?... Nerede senin genç kadınların , güzel kızların; onların şen sesleri nerde?..Hepsi kayboldu değil mi? Bundan sonra sende,bunların yerine ağlamalar, inlemeler olacak!..Sende bal akan ırmaklar, pınarlar vardı.. Bundan sonra onlarda senin evlatlarının kanları ve gözyaşları olacak!.. Rus kılıçları onları kırıp geçirecek!.. Ey Tanrım!.. Bizim en azgın düşmanımız olan İvan’a tez cezasını ver!.. Kazan’ın başına bu belaları açan Şeyh Ali ile Türeleri cezasız bırakma! Onlar beni düşman eline düşürünceye kadar çalıştım; çekmiş olduğum eziyet ve sıkıntıları onların da , onları umursamayan ve ülkelerine sahip çıkmasını bilmeyen Kazanlıların da başına ver Tanrım!..Ver ki ,bundan sonrakilere ibret ve ders olsun ; başka Türk Yurtlarının başına böylesi gelmesin!...”

Bu esir alınıştan sonra Süyün Bike’ye ne olduğu konusunda çeşitli rivayetler var.Ama bilinen bir şey başka Türk yurtlarının başlarına da böylesi sıkıntıların geldiği ve neredeyse hepsinde Türk kadınının da mücadele verdiği gerçeğidir. Türkiye’de Kurtuluş Savaşı’na kadar silahlı mücadelelerin içinde yerini alan kadınlarımız savaş sonrasında da fikir, ilim, siyaset ve sanat alanlarında milli denebilecek mücadeleler 21 vermişlerdir.

Zaten önemli olan herkesin kendine düşen görevi en iyi şekilde yerine getirmesi değil midir? Öyleyse her birimizin Türk milletine faydalı olacak hedefler belirlememiz gerekir. Reşide Sançar, vazifesini yerine getirmiş örnek almamız gereken bir Türk kadınıdır.

Türkçülüğün yol başçılarından Nejdete Sançar'ın eşi Reşide Hanım, oğlu Afşın'ın ardından eşinin de acı kaybıyla, duygularını Haziran 1975 ÖTÜKEN Dergisi'nde şu şekilde dile getirmiştir:

“...3 Eylül 1944'te , çektiğim yokluk ve acılar içinde Afşın'ı dünyaya getirdiğim zaman da benim için hayatımda bir dönüm noktası idi.yavrumun yüzüne bakarak çektiğim ızdırapları unutuyor , hayata Afşın için bağlanıyordum. Onu, Türklüğe faydalı olacak şekilde yetiştirebilmek için, kafamda planlar tasarlıyordum. Tanrı buna yalnız on altı yıl izin verdi. 5 Kasım 1960'ta onu benden koparıp geri aldı. Ruhumu ve sevgimi onunla beraber gömdüm. Aradan geçen on beş yılda göz yaşlarım dinmedi. İçimi kavuran bu ateş yetmiyormuş gibi 22 Şubat 1975'te vefakar eşim Nejdete'i de kaybedince yuvam yıkıldı. Dünyam zindan oldu.....Fakat eşimle birlikte karar verdiğimiz ve mukaddes saydığımız vazifelerim vardı. Tanrıya bu vazifelerimi bitirinceye kadar bana ömür vermesi için dualar ettim...Bütün kuvvetimi toplayarak; kanımla bağlı bulunduğum VATAN ve MİLLETİME son vazifelerimi de yapmalıydım....”

Reşide Sançar, Zeynep Kamil Hastanesi'nde eşi , oğlu ve kendi adına dört oda düzenletmiş ve tüm mal varlığını şanlı ordumuzun kara , deniz ve hava kuvvetlerine bağışlamıştır.(Ruhu şad olsun)

Bugün bize yakışan , Türklük şuur ve gururuyla özünü kaybetmeden hatta özüne dönerek yaşamaktır.Türk kadınıni layık olduğu mecralara taşımak yine bizlerin elindedir.

Millet ; kadını, erkeği , genci ve yaşlısıyla bir bütün olduğu gibi milli dava da bu bütünlük içerisinde savunulur ise sağlam olacaktır. Öyleyse Türkçülük ; Türk kadını ve erkeğinin el-ele verip savunacağı bir davadır.Yanımızda daha fazla Türkçü bayan görmek umidiyle

TÜRK KIZI

Pınar başına geldi
Bir elinde güğümü;
Çattı yay kaşlarını
Görünce güldüğümü;
Bağlamıştı gönlümü
Saçlarının düğümü.
Bilmiyorum bu örgü
Acaba bir büğü mü?

Sordum: Nerededir yerin.

Nedir senin değerini?
Yedi kıral vurulmuş,
Ne bu ceylan gözlerin?
Hangisine varırsın
Bu yedi ünlü erin?
Şöyle dedi bakarak
Göklere derin derin:

Kıralların taçları
Beni bağlar büğü mü?
Orduları açamaz
Gönlümdeki düğümü.
Saraylarda süremem
Dağlarda sürdüğümü.
Bin cihana değişmem
Şu öksüz Türklüğümü...

ATSIZ

KİTAP TANITIMI

Türkiye’yi bölüp parçalamak için yüz yıllardır plan yapan düşmanlarımız, içimizde bulunan kanı ve soyu bozuk olan hainleri her zaman kullanmışlardır. Osmanlı Devleti döneminde yaşanan olaylar tarihte yerini almış olsa bile hala Türk ırkının hafızasında canlı olarak yaşamaktadır. 1923’te Türk Milletinin canı kanı pahasına paçavra haline getirdiği Sevr Antlaşması’nı tekrar diriltmek için planlar ve projeler üretilmiş, kan ile can ile fethederek Türk yurdu yaptığımız bu topraklar üzerinde ajanlar daima cirit atmış ve bundan sonra da atacaktır. Türk Milleti açık düşmanlarla birlikte, ihanet etmek için Türk’ün güçsüz anını bekleyen, soyu defolu etnik döküntülerle de savaşmak zorunda kalacaktır..

Bu mücadelenin en ön safında çarpışan ve Türk Silahlı Kuvvetlerinin en önemli madalyası olan Üstün Cesaret ve Feragat Madalyasının sahibi Efsane Yarbay Korkut Eken’in hayatı ve hizmetleri hakkında yaptığı çalışmalar ile adından söz ettiren gazeteci-yazar Saygi Öztürk’ün Mayıs ayı içerisinde Ümit Yayıncılık’tan çıkan kitabının adı Madalyalı Mahkum... Eser, daha önce yayımlanan Devletin Derinliklerinde, Kasadaki Dosyalar ve Tamam Reis adlı kitaplarından

Önsözünü gazeteci Emin Çölaşan’ın kaleme aldığı Madalyalı Mahkum; siyasi tarihin önemli meselelerinden biri haline gelen Susurluk olayının tek mağduru ve şerefli mahkumu Yarbay Korkut Eken’in bu kitap için özel olarak yaptığı açıklamalar ve ulaşılmayacak belgeleri ile yayına çıktığının ikinci haftasında okuyuculardan gördüğü yoğun talep karşısında üçüncü ve dördüncü baskıları yapmış bulunmaktadır.

Temmuz ayının 28’inde tahliye olmasını beklediğimiz kıymetli komutanımız hakkında aslı-astarı olmayan iddialarda bulunan ve bu iddiaları el altından yayan hamam böceklerine karşı Türkçü camianın uyanık olması gerektiğini bir kez daha hatırlatalım. Bu tür faaliyetlerin Yarbay’ı yıpratmak için hazırlanan sinsî bir tezgahın parçası olduğunu gözden kaçırmayalım.

Kitapta yer alan bazı başlıklar şunlar:

*Korkut Eken, cezaevine götürüldüğü gün, müdürün odasında başından neler geçti?

*Cezaevinde PKK’lılar ve eski DEP milletvekilleri Korkut Eken’e hangi teklifte bulundu?

*Eken, PKK liderine niçin telefon gönderdi. Bu yüzden Eken’i kim, kime ihbar etti?

*Korkut Eken’in, cezaevinden alınıp helikopterle Kuzey Irak’a götürüldüğü nasıl yayıldı?

*MHP’li Milletvekilleriyle Eken niçin görüşmedi, cezaevinde kime sarılıp ağladı?

*Susurluk sanığı eski Milletvekili Sedat Bucak bu kitapta ilk kez neleri açıkladı?

*Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a gönderdiği mektupta Korkut Eken ne istedi?

Tanıtılmış olduğumuz diğer kitaplar gibi bu kitabın da korsan baskılarını kesinlikle almayınız, mağara adamlarının yasa dışı gelir elde etmesine destek vermeyiniz.

Dr. HASAN FERİT CANSEVER

(1891 / 29 HAZİRAN 1969)

Tarihimizde bazı önemli şahsiyetler vardır ki, adları mensubu bulundukları kurum ile özdeşleşmiştir. Türkçülük bayrağını ülkemizde dalgalandırarak Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasının fikir altyapısını oluşturan Türk Ocağı anıldığında Hamdullah Suphi Tanrıöver ile birlikte adı ilk akla gelen kişi Dr. Hasan Ferit Cansever olur.

Dr. Hasan Ferit Cansever, Türk Ocağı'nın kurulmasına öncülük eden Askerî Tıbbiye'den mezundu. İçinde; bir Türkçü derneğin kurulması teklifinin bulunduğu, dönemin tanınmış fikir adamlarına gönderilen 11 Mayıs 1327 (1911) mektubu imzalamış olan "190 Tıbbiyeli Türk Evlâdı"ndan biri de, kuşkusuz, O idi. Kuruluşu ile birlikte Türk Ocağında çalışmaya başladı. Bu çalışmalarını her durum ve şart altında, hayatının son yıllarına kadar büyük özveri ile başarıyla sürdürdü. Ocak'la ilgili hiçbir kesmeyi en derki kişilerden biri oldu. Kimi zaman sıradan bir üye, fakat çoklukla yönetim kurulu üyesi olarak Ocak çalışmalarının sürdürülmesine, yönlendirilmesine ve başarılı olmasına çok önemli katkılarda bulundu. Özellikle 1926-29 yılları arasında, Türk Ocakları Umumî Kâtibi olarak tarihî merkez binasının yapımında, Ocağa bir basımevi kazandırılmasında, sayıları üç yüze yaklaşan Ocak'ların kurumlaşmasını sağlamada değerli hizmetleri oldu. Türk Ocağı sevgisi öylesine ileride idi ki, onun kapalı kaldığı dönemde Türkçülük ülküsünü canlı tutabilmek emeli ile, Türk Ocağı'nın yayın organı olan Türk Yurdu dergisini yeniden çıkarma girişiminde bulundu. Dergi Eylül 1942'de on beş günlük olarak çıkarılmağa başlandı. Fakat bu ülkücü girişimi, kâğıt tahsisi yapılmayarak engellenmesi üzerine, Ocak 1943'te yayımlanan dokuzuncu sayısında bırakmak zorunda kaldı.

Bilindiği gibi, Dr. Hasan Ferit Cansever 1944-45 Irkçılık-Turancılık davasının yirmi üç sanığı arasında bulunuyordu. Hiçbir sebep gösterilmeden, "görülen lüzum üzerine" tutuklanıp onlarla birlikte zindana atıldı, bir buçuk yıl eza ve cefalara katlandı; haksız yere yargılandı. Duruşmalar sırasında yüzbaşı rütbesinde askerî doktor idi.

O ülkücü bir meslek adamıydı. Okulunu bitirir bitirmez atandığı Süveyş bölgesindeki "çöl harekâtı"na katılmış, Kudüs'teki askerî birliklere sağlık hizmeti vermiş, ordudaki sağlık hizmetlerinin düzgün yürütülmesini sağlamak için Gazze Cephesi'nde 750 (yedi yüz elli yataklı) bir "sahra hastanesi" kurmuştu. Mütarekeden önce de İstanbul'da bir Dârü'l-Eytam (Yetimler Evi) Merkez Hastanesini kurup yönetti. Daha sonra da Kayseri'de kurulan benzer bir kuruluşun yöneticiliğini yaptı. Meslek alanındaki en ilgi çekici ve başarılı çalışmaları ise, 1920'li yıllarda ülkeyi kırıp geçiren sıtma ile mücadele alanında görüldü. O sinsi, bulaşıcı ve tehlikeli hastalığın en yoğun ve yaygın olduğu Adana bölgesinde başlattığı propaganda ve yayın kampanyaları ile hastalığın tehlikelerine ilgi çekerek, korunma ve tedavi yollarını anlatarak, nesilleri tehdit eden o korkunç hastalıkla mücadele hareketini başlatanların öncüsü oldu. Bunun üzerine çağırıldığı Ankara'da Sağlık Bakanlığının Sıtma İle Mücadele Teşkilâtı'nı kurdu. Hasan Ferit Cansever, meslekî yeteneklerini Türk Ocağı çalışmalarına yansıtmaktan da geri kalmadı. Değişik yerleşim yerlerinde açılan Türk Ocaklarında çevre halkına sağlık hizmeti verilmesini öngören dispanserler açılmasına ve oralarda Ocaklı hekimlerin parasız muayeneler yapmasına önayak oldu; tabî ki kendisi de buralarda hizmet etti. Ayrıca, Türk Ocağının 'köycülük hareketi' bağlamında resmî görevinden ve İstanbul'dan ayrılarak Kütahya'ya gitti. Tavşanlı'da köycülük programının sağlık hizmetleri için bir merkez kurmağa çalıştı. Fakat istilâcı Yunanların saldırısı o girişimin gerçekleşmesine engel oldu. Ne var ki o talihsiz durum Cansever'i yıldırmadı. Adana'da görevli bulunduğu sırada merkeze uzakça bir köyde Türk Ocağı adına kurduğu sağlık merkezinde Ocağın köycülük çalışmalarına ve ona bağlı sağlık hizmetlerine önemli katkılarda bulunarak o ülküsüne ulaştı.

Hasan Ferit Cansever'in önemli bir özelliği "et yemez"liği idi.

Hayvanî besinlerden nefret eder, hayatını sebze ve bitkisel yağlarla yapılmış yemek ve meyveler yiyerek geçirirdi. Çevresine de, her fırsatta, hayvanî besinler yemenin sağlık için ne kadar zararlı, bitkisel besinlerin ise ne denli yararlı olduğunu anlatırdı. Bu konuda konuşmaktan, sohbet etmekten, tartışmaktan usanmazdı. İlk subaylık döneminde görevli olduğu Filistin bölgesindeki araştırmalarına dayanarak Tevrat'a göre Yakın Şark'ta Yamyamlık adlı bir kitap ta yayımlamıştı.

Dr. Hasan Ferit Cansever'in askeri cezaevinde ağzından düşmeyen iki mevzu Masonluk ile hayvani gıdalardı. Muhterem Doktor, Masonluğun mahiyeti hakkında izahat vermekten bıkmadığı gibi, hayvani gıdaların ve tabiatıyla başta etin, insan vücudu için çok zararlı olduğunu ispat etmek yolundaki konuşmalarından da bir an geri kalmazdı.

Nebati gıdalarda, insan vücuduna lazım olan bütün maddelerin bulunduğunu iddia eden ve kızılı erkekli bütün çocukları da bu iddiasının canlı delilleri olarak meydanda bulunan muhterem Hasan Ferit Cansever, cezaevinde bir gün, 19 Kasım 1944 Pazar günü akşamı, arkadaşlarına nebati bir ziyafet çekti. Hayvani gıdalara ait bir gram bir yiyecek bulunmayan sofradan kalktıktan sonra:

-Allah, Hasan Ferit Bey'in kesesine Halil İbrahim bereketi vere! Cümlesiyle başlayan ve Türkçüleri kahrkahalara boğan bir dua faslı başladı. Aşağıdaki sözler, işte bu dua faslındandır:

Nejdet Sançar: Allah dünyadaki bütün Masonların canını alıp doktoru Masonlardan bahsetmekten kurtara!

İsmet Tümtürk: (Nebati gıdaların faydasını kabul ettiği halde külbastıyı çok sevmesinden ve külbastıdan vazgeçememesinden dolayı ve buna telmihen) Allah, külbastı lezzetinde bir nebat halk eyleye!

Hasan Ferit Cansever'in çok merhametli, eli açık bir insan olduğunu, İstanbul'daki muayenehânesinde her sabah 25 kuruş (1/4 lira) tutarındaki çok sembolik bir vizite ücreti karşılığında hasta muayene ettiğini bilmekteyiz.

[En önde ayakta duran kişi Dr. Cansever'dir.]

Dr. Cansever; Birinci Dünya Savaşı ve Kurtuluş Savaşı'nda önemli hizmetlerde bulundu. Birinci Dünya Savaşı'nda Sîna Cephesi'ndeki Hilâl-i Ahmer (Kızılay) Hastânesi'nde başhekim olarak gönderildi. Hastâne, Sîna'dan sonra Kudüs'e nakledilir. Kudüs'ün 1919'da elden çıkmasından sonra İstanbul'a geldi. Ordudan ayrıldı ve Haydarpaşa Hastânesi'ne başhekim oldu. Kısa bir süre sonra da Antalya'ya İl Sağlık Müdürü olarak tâyin edildi. Gerek Antalya'da gerekse daha sonra görev yaptığı Adana'da, o dönemin en önemli ve öldürücü hastalığı olan Sıtma ile savaştı, başarılı sonuçlar aldı. Sıtma Savaş Kurumu, bu çalışmalar üzerine oluşturuldu. Hasan Ferit Cansever Sağlık bakanı olan arkadaşı Adnan Adıvar ile bazı konularda anlaşamadığından devletteki görevinden istifa ederek İstanbul'a yerleşti ve serbest hekim olarak meslekî çalışmalarını sürdürdü.

O, aynı zamanda masonluğa şiddetle karşı bir insandı. Sohbetlerinde gençlere sık sık masonluğun milliyetçiliğe yapabileceği zararları anlatırdı. O konuda her şeyden ve herkesten kuşkulanırdı. Başına, başımıza bütün belâların ve felâketlerin onlardan geldiğine inanırdı. Masonlar üzerine bin yüz sayfalık bir eser yazdığı, fakat yayımlayamadığı da bilinmektedir.

1891 yılında İstanbul'da doğan ve 1914'te Askerî Tıbbiye'yi bitiren Hasan Ferit Bey, askerî ve sivil görevlerde çalışarak ve serbest hekimlik meslekî çalışmaları ile Türk Ocağı'na ve Türkçülüğe ilişkin hizmet ve çabalarını hayatının sonuna kadar sürdürdü. Bu başarılı ve güzel hizmetlerle donanmış hayatın sahibi uçmağa 29 Haziran 1969 Cuma günü, 78 yaşında iken vardı. Ulu Tanrı'nın esirgenliği üzerine olsun!

